

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/12/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720010715
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mandáák
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6720010715.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mandáaka a sudcov JUDr. Mária Šuleja a Mgr. Ivany Datlovej, na verejnom zasadnutí dňa 29. marca 2023, v trestnej veci obžalovaného R. T. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 24. októbra 2022, sp. zn. 2T/88/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen č. k. 1 Pv 118/20/6611-16 zo dňa 27.11.2020, pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 21. 02. 2020 v čase okolo 17:00 hod. v O., časť X., okres Z., na pozemku pred rodinným domom s popisným číslom XX, patriacemu R. T., sa vyhrážal Y. L. tým spôsobom, že po predchádzajúcej slovnej výmene názorov sa so zbraňou - samonabíjacou pištoľou zn. R. XX, výr. č. I ktorú držal v pravej ruke pri tele, rozbehol smerom za Y. L., ktorý z pozemku odchádzal, kde následne túto zbraň obtiahol a namieril na neho, pričom hovoril slovami „ja ti dám, veď ja ti ukážem“, čím u poškodeného Y. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. 9, XXX XX O., okres Z., vzbudil dôvodnú obavu, že svoju vyhrážku uskutoční

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

Proti výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podal priamo na hlavnom pojednávaní okresný prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaného, ktoré odôvodnil písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 29. decembra 2022. Úvodom poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku ako i na jeho odôvodnenie, v ktorom okresný súd uviedol, že výpoveď obž. R. T. (ktorý spáchanie skutku popiera) bola podporená výpoveďou svedkyne N. T. T., ktorá mala pred domom počuť hluk a keď vyšla von, videla poškodeného Y. L. ml. navádzať sa do obžalovaného a bol agresívny, keď robil taký pohyb hrudníkom voči obžalovanému, akoby ho chcel sotiť. Na poškodenom neregistrovala žiadne obavy, naopak bol to práve on, kto bol agresívny. Zároveň neregistrovala, že by obžalovaný mieril na niekoho zbraňou ani neurobil voči poškodenému nijaký prejav agresívneho charakteru.

Takáto argumentácia súdu je zavádzajúca a nelogická, pretože sa v danom prípade jedná o manželku obžalovaného, ktorá už z podstaty svojej osoby nemôže svedčiť objektívne, preto bolo povinnosťou súdu jej výpoveď nielen nekriticky a bez ďalšieho prevziať a považovať ju za pravdivú, ale vyhodnotiť ju v celkových súvislostiach. Výpoveď svedkyne, ktorá je manželkou obžalovaného, bude už z logiky veci vždy v prospech manžela, navyše keď v tomto prípade od skutku k dnešnému dňu uplynuli takmer 3 roky a obaja mali priestor skoordinať obsah svojich výpovedí.

Vo výpovediach obžalovaného a svedkyne N.. T. T. sa nachádzajú viaceré výrazné rozpory a množstvo nelogických tvrdení. Ako obžalovaný, tak aj svedkyňa N.. T. T. zhodne vypovedali, že obžalovaný v čase, keď k nim v daný deň prišiel poškodený Y. L. ml. s jeho otcom, mal pri sebe svoju legálne držanú zbraň (obžalovaný sa v tom čase už približne polhodinu mal hrať so svojimi tromi maloletými deťmi - teda aj so zbraňou pri sebe, čo bežne robieva a jeho manželke - svedkyňi N.. T. T. to vôbec neprekáža). Už len uvedené dostatočne naznačuje, nakoľko hodnoverne možno vnímať výpovede menovaných osôb. Následne obaja uviedli, že svedkyňa N.. T. T. sa na miesto konfliktu dostavila a do tohto sa zapojila v čase, keď mali obžalovaný s poškodeným na seba kričať. Podľa výpovede obžalovaného mal poškodený vtedy dva kroky od neho ustúpiť a znovu následne k nemu pristúpiť a vtedy obžalovaný, asi inštinktívne, dal ruku dozadu za pás, kde mal pri sebe legálne držanú zbraň. Obžalovaný sa vo svojom výsluchu ani raz nevyjadril, že by sa poškodený Y. L. ml. mal voči nemu správať, resp. konať agresívne. Práve o tom naopak vypovedala svedkyňa N.. T. T., ktorá v zmysle jej výpovede prišla k vstupným dverám v čase, keď sa mal poškodený slovne naväzovať do obžalovaného, bol agresívny a robil taký pohyb hrudníkom, akoby ho chcel sotiť. Túto situáciu mala sledovať zo zadno-bočnej pozície, takže dobre videla oboch, teda obžalovaného aj poškodeného. Svedkyňa teda z logického hľadiska, keďže stála v zadno-bočnej pozícii, mala vidieť aj to, ako si obžalovaný položil ruku na zbraň, ktorú mal vzadu za pásom, o čom obžalovaný sám vypovedal. Svedkyňa však uviedla, že nevidela obžalovaného siahať po zbrani.

Vzhľadom na uvedené rozpory vo výpovedi obžalovaného a jeho manželky - svedkyne N.. T. T. na jednej strane a na druhej strane súladné výpovede poškodeného Y. L. ml. a svedka Y. L. st. o tom, kedy a akým spôsobom sa na mieste svedkyňa N.. T. T. objavila možno jednoznačne ustáliť, že v čase, kedy sa mal stať incident, ktorý je predmetom tohto trestného konania, táto na mieste a v rozhodnom čase preukázateľne nebola, ale do incidentu zasiahla až po tom, ako obžalovaný namieril zbraň na poškodeného, preto jej výpoveď nemožno v žiadnom prípade brať do úvahy pri posudzovaní viny obžalovaného.

Okresný súd pochybil, keď sa ani okrajovo nevenoval nielen súladným výpovediam poškodeného Y. L. ml. a svedka Y. L. st. o tom, ako svedkyňa N.. T. T. po tom, ako obžalovaný na poškodeného namieril a obtiahol zbraň, na obžalovaného mala zareagovať slovami : „R., to si nemal“, rovnako ako sa nevysporiadal s podľa môjho názoru najzásadnejšou okolnosťou celej veci, a to, že okrem namierenia zbrane obžalovaným so slovami „veď ja ti ukážem“, o čom opäť súladne vypovedali poškodený Y. L. ml. a svedok Y. L. st., ktorý však zároveň uviedli, že po namierení zbrane a vyslovení uvedených slov obžalovaným zreteľne počuli niečo puknúť. Obžalovaný teda okrem namierenia zbrane na poškodeného taktiež natiahol jej záver, čo súdu prvého stupňa uniklo jednak pri vyhodnocovaní otázky viny obžalovaného, ale aj pri odôvodňovaní oslobodzovacieho výroku v napadnutou rozsudku. Rovnako sa súd vôbec nevenoval tej okolnosti, odkiaľ poškodený Y. L. ml. aj svedok Y. L. st. vedeli, že obžalovaný mal pri sebe zbraň (čo obžalovaný výslovne uviedol, že ju pri sebe mal), keď podľa vlastných vyjadrení obžalovaného aj „podpornej“ výpovede svedkyne N.. T. T. obžalovaný žiadnu hrozbu zbraňou nevyslovil ani túto na poškodeného nevytiahol.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku rozoberal svetelné podmienky na mieste činu, na ktorom presnom mieste sa skutok mal udiať a či je toto miesto dostatočne osvetlené umelým osvetlením, pričom poškodený, svedok Y. L. st., ale aj obžalovaný v zásade súladne vypovedali o tom, že síce bolo šero, ale nebola ešte tma, čo je podporené aj všeobecne dostupným údajom o čase západu slnka v predmetný deň o 17:13 hod. Je preto pre podstatu veci irelevantné, či je roh rodinného domu obžalovaného osvetlený alebo nie, pokiaľ sa všetky vypočítané osoby zhodli v tom, že v čase, keď sa predmetný incident stal, vonku ešte bolo vidno.

Súdom konštatovaný dôkaz, z ktorého má vyplývať, že obžalovaný sa predmetnú situáciu snažil riešiť najskôr privolaním polície na tiesňovú linku č. XXX, čo sa mu však z dôvodu slabého signálu nepodarilo, nebol produkovaný jednak v prípravnom konaní, ale ani na hlavnom pojednávaní (okrem tvrdenia samotného obžalovaného, ktorý ho však ničím nepodložil).

Okresný súd neprihliadol na výpovede na hlavnom pojednávaní vypočutých svedkov Bc. G. V. a Bc. T. J., ktorí boli ako hliadka PZ vyslaní na preverenie oznámenia poškodeného. Títo samotného skutku účastní neboli, no vo svojej výpovedi sa vyjadrovali k tomu, čo im mali účastníci konfliktu o jeho priebehu uviesť. Podľa názoru súdu, prihliadnutím na ich výpovede by sa obišli príslušné ustanovenia Trestného poriadku

o vedení dokazovania a navyše by sa takým postupom obchádzalo právo obvineného nevyповeдаť. Takáto argumentácia súdu (podporená príslušnou judikatúrou) má svoj logický a právny základ, avšak v predmetnej veci neobstojí ani ho nie je možné aplikovať, pretože obžalovaný sa v prvom rade na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení výslovne vzdal práva nevyповeдаť a k veci vyповeдал. Pokiaľ aj uvedení svedkovia vlastnými zmyslami skutok samotný nevníмали, z ich výповeдí je nepochybné, že obžalovaný sa im spočiatku pri jeho vyťažovaní ku skutku priznal (avšak bagatelizoval ho tým, že v zbrani nemal založený zásobník a teda táto nemohla vystreliť), no po jeho príchode na obvodné oddelenie a uskutočnenom telefonáte so svojím právnikom tento okamžite začal svoju výповeд meniť a spáchanie skutku popierať. Uvedené svedčí minimálne o nedôveryhodnosti osoby obžalovaného a jeho výповeде, keďže na hlavnom pojednávaní tento predniesol prakticky tretiu (hoci prvá nie je procesne použiteľná) verziu toho, čo sa podľa neho malo v predmetný deň pred jeho rodinným domom udiať.

Má za to, že súd nemohol neprihliadnuť na výповeде vyššie menovaných svedkov na hlavnom pojednávaní. Zo spisu je zrejmé, že vo veci bolo vykonaných dokopy 7 hlavných pojednávaní (jeden termín hlavného pojednávania bol navyše z dôvodov na strane obžalovaného zrušený), pričom menovaní svedkovia boli na hlavnom pojednávaní vypočutí až dňa 5. októbra 2022, teda na predposlednom termíne, pričom na všetky predchádzajúce termíny hlavného pojednávania boli títo svedkovia predvolaní. Nie je zrejmé, prečo súd na ich výповeде nakoniec vôbec neprihliadol, keď obsah ich výповeдí mu bol známy už z prípravného konania, tento ostal totožný aj na hlavnom pojednávaní a ich výповeде boli zároveň podkladom pre vydanie trestného rozkazu vo veci. Nakoľko súd ich vypočutie na hlavnom pojednávaní pripustil (teda neodmietol vykonanie týchto dôkazov už po podaní obžaloby), neexistoval jediný dôvod takéto dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonať, no v konečnom dôsledku na ne vôbec neprihliadnuť.

Rovnaký prístup potom mal súd aplikovať aj pri výповeди svedkyne Y. T., ktorá taktiež nebola priamo účastná predmetného incidentu, len počula hlasné hlasy, avšak nevedela, koho sú, no jej výповeд je podľa názoru súdu podporná pochybnostiam, ktoré ho viedli k oslobodeniu obžalovaného.

Nestotožnil sa ani so záverečnou argumentáciou súdu, že aj pokiaľ by sa skutok odohral tak ako je popísaný v obžalobe, tak by konanie obžalovaného bolo možné označiť ako konanie v nutnej obrane. Ani tento názor nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pretože nutná obrana si vyžaduje odvracanie priamo hroziaceho, resp. trvajúceho útoku nie celkom zjavne neprímeraným spôsobom. Priamo hroziaci alebo trvajúci útok poškodeného na osobu obžalovaného v konaní preukázaný nebol (hovorila o tom prakticky iba objektívne nedôveryhodná svedkyňa N.. T. T.) a aj keby takýto útok existoval, jeho odvracanie formou vytiahnutia zbrane, namierenia na poškodeného so slovami „veď ja ti ukážem“ a následného obtiahnutia zbrane nemožno v žiadnom prípade označiť za prímeraný a teda naplňajúci predpoklady konania v nutnej obrane.

Vina obžalovaného R. T. za žalovaný skutok tak bola jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná a preto výrok súdu prvého stupňa o jeho oslobodení spod obžaloby nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pretože súd s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti vykonané dôkazy neodôvodnene vyhodnotil výlučne v prospech obžalovaného.

Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a následne postupom podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa podaním doručeným okresnému súdu dňa 23. januára 2023 vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. Úvodom popísal výrokovú časť napadnutého rozsudku s tým, že rozhodnutie považuje za správne, keď zohľadňuje dôkaznú situáciu, ktorá bola zo strany obžaloby vyprodukovaná, pričom má za to, že v konaní nebol zabezpečený dostatok dôkazov, na základe ktorých by bolo možné dôvodne dospieť k záveru, že obžalovaný naplnil zákonné znaky trestného činu nebezpečného vyhrážania a súd rozhodol správne, keď v súlade so zásadou in dubio pro reo obžalovaného oslobodil spod obžaloby.

Ani v rámci odvolania prokurátora nie je zrejmé, ktorý dôkaz, okrem nepravdivých a nekonzistentných výповeдí Y. L. ml., by mal preukazovať vinu obžalovaného. Práve poškodený bol osoba, ktorá mala s obžalovaným negatívny vzťah ešte pred údajným spáchaním skutku, teda je osobou, ktorej záležalo

na výsledku konania, pričom je zrejmé, že vzhľadom na blízky vzťah s jeho otcom mali možnosť svoje výpovede dlhodobo koordinovať, čo rovnako malo vplyv na posúdenie jeho vierohodnosti.

Z iného dôkazu, ako z výsluchu poškodeného nebolo preukázané, žeby obžalovaný adresoval poškodenému akúkoľvek vyhrážku napriek tomu, že na mieste sa nachádzali ďalší svedkovia.

Prokurátor v odvolaní zavádza súd, keď uvádza, že obžalovaný sa ani raz nevyjadril, že by sa poškodený mal voči nemu správať, resp. konať agresívne. Vo výsluchu na pojednávaní dňa 10. júna 2022 obžalovaný uviedol, cit.: „Niekoľkokrát som poškodeného vyzval, aby opustil môj pozemok, ale on si húdol svoje, čoraz agresívnejším spôsobom, a vtedy som chcel volať políciu, ale mám problém so signálom, pomalšie to nabieha“. Rovnako tak N.. T. T. uviedla, že poškodený sa do obžalovaného navážal, bol agresívny.

Skutočnosti, ktoré označuje prokurátor za jednoznačne preukázané vyplývajú len z útržkov výpovede poškodeného, prípadne jeho otca, ktoré boli súdom vyhodnotené ako vzájomne rozporné, keď z ich popisu nebolo zrejmé, kde sa mal skutok stať. Rovnako je tak nepreukázané, že by obžalovaný mal natiahnuť záver zbrane, keď zvuk puknutia mal poškodený počuť vo vzdialenosti 20 metrov, čo považuje za nereálne.

Prokurátor si vo svojich argumentoch odporuje, keď na jednej strane tvrdí, že z dokazovania vyplýva, že N.. T. T. pri skutku nebola a potom sa snaží preukázať vinu tvrdením, že v zmysle výsluchu poškodeného svedkyňa mala po namierení zbrane uviesť obžalovanému, cit. „R., to si nemal“. Uvedené opätovne preukazuje vnútornú rozpornosť výpovedí poškodeného a jeho otca.

V rámci dokazovania bolo preukázané, že z miesta, kde sa nachádzal poškodený, nebolo možné vidieť, či obvinený drží v ruke zbraň alebo nie, keď táto časť bola neosvetlená a v čase spáchania skutku už bola tma. Nie je zrejmé, z akého dôkazu by malo byť preukázané, že bola v čase skutku dostatočná viditeľnosť, čo je len domnienkou prokurátora.

Má za to, že súd správne nepripustil ako dôkaz výpovede polície, ktorá len reprodukovala tvrdenie osôb, ktorých vypočúvala, keď pripustením takéhoto dôkazu by došlo k obchádzaniu trestného zákona ohľadom výpovedí svedkov a obvineného v prípravnom konaní.

Argumenty prokurátora v odvolaní ostali v rovine domnienok a špekulácií, pričom neodrážajú vykonané dokazovanie. Na odsúdenie obžalovaného je potrebné, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný sa skutku uvedeného v obžalobe dopustil.

Má za to, že okresný prokurátor sa v odvolaní domáha len iného hodnotenia dôkazov, ako to urobil okresný súd, čo v odvolaní nie je dostatočný dôvod, pretože odvolací súd nevykladá, ani nemôže vykladať dôkazy tak, ako to vyhovuje strane, ale tak, ako to ustanovuje § 2 ods. 10 Tr. zákona.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný sa nedopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, keď toto nie je preukázané žiadnym priamym ani nepriamym dôkazom, ale jediný dôkaz - výpoveď poškodeného bola vyvrátená svedeckými výpoveďami.

Záverom považoval za potrebné opätovne poukázať na skutočnosť, že jediný, kto v danej situácii mohol mať obavu o svoj život a zdravie bol práve obžalovaný, keď dvaja susedia, s ktorými mal dlhodobé konflikty, vstúpili bez povolenia na jeho pozemok, a to až pred jeho dvere, správali sa agresívne a napriek opakovaným výzvam odmietali opustiť bezprostredný priestor pred jeho dverami. Z výpovede samotného poškodeného vyplýva, že obžalovaný mu viackrát zopakoval, aby vypadol z jeho pozemku. Za tejto situácie je teda len ťažko predstaviteľná dôvodná obava poškodeného o jeho život a zdravie, na čo okresný súd poukázal pri hodnotení veci z hľadiska možného naplnenia znakov nutnej obrany.

Navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Na verejnom zasadnutí navrhol prokurátor krajskej prokuratúry, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na nové prejednanie a konanie z dôvodov, ako je uvedené v písomne podanom odvolaní.

Naproti tomu, obhajca obžalovaného žiadal, aby odvolací súd odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné zamietol s poukazom na dôvody uvedené vo vyjadrení k odvolaniu.

Poškodený sa k veci nevyjadril.

Obžalovaný žiadal potvrdiť oslobodzujúci rozsudok okresného súdu.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zistil, že odvolanie podal okresný prokurátor ako oprávnená osoba v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého oslobodzujúceho výroku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytknuté, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nebolo podané dôvodne.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. krajský súd zistil, že okresný súd, pri dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým podstatným hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr. por., prejednávánemu prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne teda vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny, resp. nevinu obžalovaného zo spáchania skutku, kladeného mu za vinu a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný.

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu, považoval však za potrebné reagovať v rámci odvolacieho konania aj na odvolacie námietky okresného prokurátora, ktoré ale nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu. Možno súhlasiť s okresným prokurátorom v tom smere, že okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy v prospech obžalovaného, avšak takýto postup bol v danom prípade za danej dôkaznej situácie v súlade so zákonom. Obžalovaný spáchanie skutku poprel, teda poprel, žeby na poškodeného namieril pištoľou so slovami „ja ti dám, veď ja ti ukážem“. Takéto správanie obžalovaného kategoricky vylúčila i jeho manželka. Naopak uviedla, že bol to práve poškodený, ktorý sa k obžalovanému správal agresívne, z ktorého dôvodu chceli ona, aj obžalovaný volať na poškodeného políciu. V tejto súvislosti má prokurátor za to, že okresný súd nemal brať do úvahy výpoveď manželky obžalovaného a tvrdí, že už z podstaty svojej osoby nemôže manželka obžalovaného svedčiť objektívne a z logiky veci bude vždy vypovedať v prospech obžalovaného ako jej manžela. Krajský súd musí súhlasiť s prokurátorom, že manželka obžalovaného ako jeho blízka osoba, má tendenciu vypovedať tak, aby pomohla obžalovanému. Nemožno však opomenúť, že o rovnakú situáciu ide aj v postavení poškodeného a jeho otca, ktorý potvrdzuje verziu skutku popísanú poškodeným, teda spoločne, ako blízke osoby, usvedčujú obžalovaného. Napriek uvedeným úskaliam, však trestný poriadok pripúšťa aj výsluch takýchto svedkov. Je potom úlohou súdu, prihliadnúc aj na túto skutočnosť, starostlivo takúto výpoveď vyhodnotiť a ustáliť, či ide o výpoveď dôveryhodnú a v konaní použiteľnú.

Okresný súd výpoveď manželky obžalovaného zobral v úvahu a krajský súd má za to, že v tomto smere nemožno okresnému súdu nič vyčítať. Manželka obžalovaného v konaní vypovedala konzistentne, z ničoho nevyplýva, žeby svoju výpoveď prispôbovala tak, aby pomohla obžalovanému. Prokurátor v odvolaní uvádza, že medzi výpoveďami obžalovaného a jeho manželky sú viaceré výrazné rozpory. Vychádzajúc z obsahu spisu, však krajský súd žiadne takéto rozpory nezistil, a ani prokurátor ich vo svojom odvolaní bližšie nešpecifikoval. Prokurátor poukazyval aj na nelogické tvrdenia obžalovaného a jeho manželky, že v inkriminovaný deň, pred príchodom poškodeného, sa obžalovaný so svojimi tromi deťmi hral, pričom mal pri sebe pištoľ a manželke to vôbec neprekážalo. Na rozdiel od prokurátora, krajský súd nevidí nelogickosť tohto tvrdenia. Obžalovaný ako aj jeho manželka pred súdom uviedli

racionálny dôvod, prečo v predmetný deň mal obžalovaný zbraň pri sebe (obžalovaný si bol predlžovať zbrojný preukaz po 10 rokoch a po návrate domov, krátko na to, už poškodený so svojím otcom zvonili u obžalovaného).

Taktiež krajský súd nemôže súhlasiť s prokurátorom, že možno jednoznačne ustáliť, že manželka obžalovaného v čase incidentu, nebola na mieste prítomná. Naopak, krajský súd v zhode so záverom okresného súdu, má za to, že jej prítomnosť v rozhodnom čase bola v konaní jednoznačne preukázaná, súhlasnými a konzistentnými výpoveďami obžalovaného a jeho manželky.

Keďže skutok sa mal stať vo februári okolo 17,00 hod., okresný súd sa správne zaoberal svetelnými podmienkami v čase spáchania skutku, nakoľko v tomto období, práve o takomto čase zapadá slnko, a teda viditeľnosť bez umelého osvetlenia môže byť nedostatočná. Námietka prokurátora o nadbytočnosti skúmania svetelných podmienok nie je dôvodná.

Pokiaľ ide o hodnotenie usvedčujúcich výpovedí poškodeného a jeho otca, krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu na strane č. 6, druhý odsek, s ktorým sa v plnej miere stotožnil. Vychádzajúc z uvedeného, za danej dôkaznej situácie sa potom okresný súd správne priklonil k verzii skutku prezentovanej obžalovaným a jeho manželkou. Krajský súd má za to, že nebolo v konaní jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázané, žeby obžalovaný namieril na poškodeného zbraň so slovami „ved' ja ti ukážem“, žeby túto zbraň obtiahol, čo malo byť počuteľné zreteľným puknutím a žeby manželka obžalovaného na to reagovala slovami „R., to si nemal“. Ako nadobudli poškodený a jeho otec vedomosť, že obžalovaný má pri sebe pištoľ, sa v konaní nepodarilo bezpečne preukázať, nemožno však vylúčiť, že pri vzájomnej hádke si poškodený a jeho otec všimli, že pištoľ má obžalovaný za pásom (aby vedeli, že obžalovaný má pištoľ, nemusel túto zákonite na poškodeného vytiahnuť).

V nadväznosti na odvoláciu námietku prokurátora krajský súd zdôrazňuje, že dôkaz o pokuse obžalovaného dovoliť sa na tiesňovú linku č. XXX bol v konaní riadne vykonaný na hlavnom pojednávaní dňa 24. októbra 2022 (čl. 153 - fotografia čl. 28).

Okresný súd taktiež správne vyhodnotil výpovede príslušníkov polície ako nepoužiteľné. Títo totiž vypovedali o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli z vysvetlenia inej osoby, čo je neprípustné (TR NS 75/2011 - T 1381). Postup okresného súdu v tejto otázke bol v súlade so zákonom, a teda správny. Na uvedenom závere nemení nič skutočnosť, že ich výsluch na hlavnom pojednávaní bol pripustený a vykonaný.

Záverom krajský súd uvádza, že prvostupňový súd v prejednávanej trestnej veci správne aplikoval zásadu in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech obvineného. Ako už bolo v úvode uvedené, obžalovaný spáchanie skutku poprel a v jeho prospech jednoznačne vyznieva i svedecká výpoveď jeho manželky. Tieto výpovede samostatne i vo svojom súhrne boli presvedčivé, konzistentné a správne súd vychádzal z toho, že sú pravdivé. Oproti tomu, vo výpovediach usvedčujúcich svedkov, poškodeného a jeho otca, boli viaceré nezrovnalosti, na ktoré správne poukázal okresný súd. Pokiaľ sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal i tým, či konanie obžalovaného nebolo nutnou obranou, krajský súd konštatuje, že nemá dôvod sa podrobnejšie zaoberať úvahami okresného súdu ohľadom nutnej obrany, nakoľko obžalovaný bol spod obžaloby správne oslobodený nie preto, žeby išlo o nutnú obranu (§ 285 písm. b/ Tr. por.), ale preto, že sa skutok nestal (§ 285 písm. a/ Tr. por.). Krajský súd však považuje za vhodné v stručnosti uviesť, že bol to práve poškodený, ktorý prišiel k rodinnému domu obžalovaného (na nehnuteľnosť vo vlastníctve obžalovaného) „riešiť“ vlastnícke spory, v dôsledku čoho došlo medzi nimi k hádke a nerešpektoval opakované výzvy obžalovaného, aby opustil jeho pozemok a takto učinil až pod hrozbou privolania hliadky polície. Prioritne to bol práve poškodený, kto sa správal v rozpore so zákonom.

Napriek vyššie uvedenému krajský súd zdôrazňuje, že nie je vylúčené, že sa obžalovaný dopustil skutku, kladeného mu za vinu, dokonca možno konštatovať, že bol z takéhoto konania v určitej miere podozrivý, a to vzhľadom na súhrn dôkazov vyznievajúcich v jeho neprospech, avšak v tomto smere pretrvali viaceré nezanedbateľné pochybnosti, ktoré by nemohlo rozptýliť ani prípadné vykonanie ďalších dôkazov. Stále je tu však súhrn dôkazov vyznievajúcich v jeho prospech, ktoré mali neprehradiateľnú silu a hodnotu. Po komplexnom vyhodnení všetkých okolností daného prípadu, vychádzajúc zo zistenej

a ustálenej dôkaznej situácie, mal krajský súd za to, že bolo potrebné aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného, a z tohto dôvodu okresný súd postupoval zákonne a správne, keď ho v konečnom dôsledku podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodil. Nebolo totiž jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností dokázané, že sa vôbec stal skutok, pre ktorý bol stíhaný, najmä pokiaľ ide o rozhodujúce skutočnosti a okolnosti, ktorými by boli naplnené zákonné znaky uvedeného prečinu (nebolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil konania, ktoré by vykazovalo znaky vyhrážania). Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosti, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Z toho, čo už bolo uvedené, je možné dospieť len k takému záveru, že v predmetnej trestnej veci nebola taká ucelená reťaz dôkazov, na základe ktorých by mohol byť obžalovaný usvedčený.

Z týchto dôvodov potom krajský súd rozhodol tak, že odvolanie okresného prokurátora v súlade s ust. § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol, a to pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.